

DEN OMÖJLIGA MATTELÄXAN

– Det är ju omöjligt?

Jesper suckar tungt och slänger ifrån sig pennan. Framför honom på bordet ligger veckans matteläxa och talet som han försökt lösa nu flera gånger utan att lyckas stirrar elakt tillbaka på honom. Pappret har börjat få en grå nyans för alla gånger han har suddat och behövt börja om och nu orkar Jesper inte försöka fler gånger. Mamma är nere i tvättstugan så Jesper är ensam i lägenheten. Han tittar på pappret en gång till men den sista uppgiften går inte att lösa. Om han väntar tills mamma är färdig med tvätten vet han att hon kommer hjälpa honom om han vill. Men Jesper är trött på att vänta så han lägger ner den ofärdiga matteläxan i väskan. Istället plockar han fram plattan och börjar spela.

Några minuter senare kommer mamma upp med tvättkorgen på armen. Hon ser Jesper och

så fort hon har ställt ner tvättkorgen frågar hon hur det gick med matteläxan.

– Okej, svarar Jesper lite avvaktande och fokuserar på spelet.

– Så den är färdig?

Jesper suckar inombords. Varför ska hon alltid fråga? En kort sekund funderar han på att ändå be mamma om hjälp med den där sista uppgiften. Men när han inser att han inte kommer hinna spela lika mycket, eftersom mamma kommer vilja förklara så att han verkligen förstår, vilket kommer ta massa tid, så ändrar han sig snabbt.

– Mm, svarar han och ignorerar känslan av lögnen.

När Jesper nästa morgon ska lämna in matteläxan stirrar den blanka raden längst ner tillbaka på honom. Han tittar på pappret och överväger att säga att han glömt pappret hemma. På så

sätt skulle han kunna göra klart den sista uppgiften ikväll. Samtidigt vet Jesper att han skulle behöva hjälp från mamma om han ska lyckas lösa det och då måste han berätta att han inte alls var klar när han sa det igår. Motvilligt lämnar Jesper trots allt in den ofärdiga läxan och sjunker ner i bänken.

På eftermiddagen delar läraren ut de nu rättade läxorna och återigen stirrar den blanka raden på Jesper, nu finns det dessutom ett rött streck bredvid. Jesper vänder bladet upp och ner på bänken så han ska slippa titta på det. Läraren går igenom uppgifterna på tavlan och när de kommer till sista frågan försöker Jesper följa med men han tappar ändå bort sig och fattar inte hur läraren kommer fram till svaret. Det finns en papperskorg i klassrummet precis vid utgången och Jesper tänker precis slänga ner matteläxan där när han ser orden längst ner på pappret. Med lärarens röda penna står det: Jag ser att du har försökt och det är jättebra, vill du ha hjälp att förstå den här uppgiften så kan jag visa dig. Jesper vänder i klassrumsdörren och går fram till läraren.

– Jag vet att du precis visade det här på tavlan men jag fattar fortfarande inte sista uppgiften, hasplar Jesper ur sig innan han hinner ångra sig.

Läraren tittar inte på klockan eller säger att hon måste gå. Istället ber hon Jesper visa hur han skulle göra för att lösa uppgiften. Jesper börjar precis som under gårdagen och läraren nickar och följer Jespers uträkningar. Vid sista delen ber hon Jesper tänka en gång till. Han räknar igen och igen och när han för tredje gången räknar det sista talet står svaret framför honom. Det var ett litet räknefel precis i det sista steget och äntligen fattar Jesper.

– Tack! utropar han och skyndar sig ut för att cykla hem.

Mamma är hemma och när Jesper störtar in genom lägenhetsdörren viftar han upprymt med matteläxan i handen.

– Mamma, mamma, mamma, jag lyckades lösa sista uppgiften. Den var inte omöjlig.

Först när han lägger matteläxan på köksbordet så att mamma ska kunna titta inser han att den röda texten och felmarkeringen längst ner är kvar och fullt synlig för mamma. Jesper blir tvungen att berätta om den sista frågan som han struntade i att göra klart under gårdagskvällen eftersom han tyckte den var omöjlig.

– Varför frågade du inte mig om hjälp? undrar mamma.

– Jag ville spela istället, erkänner Jesper skamset. Förlåt mamma.

– Klart jag förlåter dig och jag är glad över att du berättade nu och att du bad läraren om hjälp.

– Det är jag också, säger Jesper med ett leende. Fast det hade varit ännu bättre om jag frågat dig om hjälp igår även om jag hade fått spela lite mindre.

Mamma ler hon också och nickar.

– Men vet du vad det bästa är?

Jesper skakar på huvudet.

– Det bästa är att Gud älskar oss så mycket trots att vi syndar och gör fel och att han sände sin egen son för att dö, så att du och jag kan få förlåtelse.

Jesper ler ännu större nu.

– Ja det är verkligen det bästa.

”Med evig kärlek har jag älskat dig, därför låter jag min nåd bli kvar över dig.” Jer. 31:3

ESTER BIRGERSSON

Illustration: Ingrid Birgersson